

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXV

ČÍSLO 267, ZÁŘÍ 2022

CENA 10 Kč

Dost vládě vedoucí Českou republiku do války!

Bouřlivá protivládní demonstrace se konala 18. června v Praze u sochy svatého Václava. Při troše fantazie se přitom i mohlo zdát, že patron země české na koni potězkává v ruce kopí jako by jej chtěl hodit přes Vltavu do Strakovky.

„Jsme zde, abychom protestovali proti mimořádnému růstu chudoby,“ řekl na začátku protestního shromáždění místopředseda ÚV KSČM Milan Krajča. „Ne-

souhlasíme s tím, že vláda Petra Fialy proti tomu nic nedělá a naopak tuto krizi ještě prohlubuje.“ Občané k Václavově soše přišli s četnými transparenty s nápisy: „Tato vláda musí skončit!“, „Pryč s kapitalismem!“, „Ne drahotě!“ Na adresu vlády skandovali: „Demisi, demisi...“ Hlavním řečníkem protestu byla předsedkyně ÚV KSČM a poslankyně Evropského parlamentu Kateřina Konečná. Mimo jiné řekla:

Atentát světlem v temnotě

Seskoky armádních parašutistů na trávník Zítkových sadů, mše i tradiční pietní akt u chrámu svatých Cyrila a Metoděje v pražské Resslově ulici 18. června dopoledne připomněly československé výsadkáře, kteří zde po atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha před 80 lety zemřeli po boji s Němci.

Přítomní vzdali hold nejen odvaře sedmi padlých mužů, ale i památce jejich pomocníků a dalších obětí nacistického krvavého teroru v tehdejším protektorátu. Tradiční piety se poprvé zúčastnil i německý velvyslanec v České republice. Byli zde též zástupci vlády, Senátu, Sněmovny, pražského magistrátu, Armády ČR... U otvoru krypty, na němž jsou dodnes viditelné stopy střel, kterými se hitlerovci snažili zlikvidovat československé vojáky, byly položeny věnce a květiny. Prezidenta Miloše Zemana při ceremoniálu zastoupil ředitel zahraničního odboru Pražského hradu Rudolf Jindrák. Jak zveřejnil na twitteru Andreas Künn, ambasador Spolkové republiky Německo, byl úspěšný útok na Heydricha 18. června 1942 „světlem v temnotě nacistické diktatury.“ Künn rovněž ke kryptě položil věnec se stuhou v německých barvách.

V kostele padli Jan Hrubý, Jaroslav Švarc, Josef Valčík, Jozef Gabčík, Adolf Opálka, Jan Kubiš

a Josef Bublík. „Jejich obrovská odvaha se navždy zapsala do paměti našeho národa,“ řekl premiér vlády Petr Fiala. Většina ze sedmi statečných v bezvýhodné situaci zvolila dobrovolnou smrt. Atentát na Heydricha, kata českého národa, provedli v libeňské zatáčce Kubiš a Gabčík 27. května 1942. Jeden z nejvyšší postavených představitelů nacistického režimu zemřel na následky atentátu 4. června v nemocnici Na Bulovce. Atentát na Heydricha je hodnocen jako největší odbojářský čin 2. světové války v Evropě. (čtk, jel)

Stopy po střelách nacistických zbraňů FOTO – ČTK

Z pietního aktu před chrámem svatých Cyrila a Metoděje

FOTO – ČTK

„Kde je Milion chviliek pro demokracii, myslela jsem, že dneska mezi nás přijdou. Protože kdy jindy, když ministr Gazdík jezdí s mafiánským kmotrem napojeným na zločince Krejčíře na dovolenou, kdy jindy, než ten stejný ministr vyhrožuje novinářům a je-

ho kolegové ve STAN mají tolik skandálů, že by na Mírově nestačilo ani stanové městečko, aby je všechny pojalo...“

Kde je ten slavný Milion chviliek, který nám kázal o demokracii, v době, kdy předseda Ústavního soudu prokazatelně lže u výsle-

chu. To mu nevádí, to je mu jedno. Je to totiž partička obyčejných lhářů a roztleskávačů vládních stran, kteří se demokracii jen ohánějí, ale jinak je to pro ně prázdný pojem.

(Pokračování na s. 2)

Některé účastníky demonstrace

FOTO – Monika Hoření

Dějiny učí, že válka přichází ze západu

Přátelské setkání při příležitosti Dne genocidy slovanských národů uspořádal 25. června v Praze Marxisticko-leninský odborný klub s vlasteneckými organizacemi pod patronací kandidáta českých vlastenců na Hrad Josefa Skály.

Památným dnem slovanské genocidy je 22. červen 1941, kdy hitlerovské Německo věrolomně napadlo bez vyhlášení války Sovětský svaz. Průběh setkání moderoval Milan Havlíček, místopředseda Společnosti Ludvíka Svobody.

Přítomní nejprve minutou ticha uctili památku všech, kteří položili své životy v boji proti fašismu, aby naše generace mohla žít. „Mějte vždy na paměti ve svém jednání a chování slova Mistra Jana Husa: ‚Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti‘, citoval Havlíček slova husitského kazatele, který na kostnické hranici v plamelech dostal aureolu mučedníka. Připomněl, že nyní se v naší zemi dostali k moci nevzdělanci a zaprodanci, hrající si na něco, čeho zdaleka nedosahují. Nemoudří

vládci totiž nemohou dělat moudrou politiku pro lidi.

Ráno 22. června 1941

„Víme, co se před jednaosmdesáti roky odehrálo. V Moskvě toho dne 22. června byly čtyři hodiny ráno. Na východě se klubalo slunce do nedělního dne a mnozí měli na tento den své plány. Avšak začaly se psát miliony jiných příběhů lidí v Sovětském svazu, než si jeho lidé přáli. Do tohoto svátečního rána zazněla v rozhlase slova Jurije Levitana, že začala Velká vlastenecká válka sovětských národů proti německým vetřelcům. To dokáže jen kapitalismus a jeho dítko – fašismus. Osudy lidí se převrátily. Jedna žena z Moskvy po válce vzpomněla: „Koupila jsem si 21. června 1941 v první letní den nové šaty. Měl přijet domů na opuštěný syn z armády. Tak jsem s ním a s manželem, jenž se vracel ze služební cesty, chtěla strávit hezký a slavnostní den na Výstavišti úspěchů národního hospodářství. Po probuzení toho nedělního rána jsem se už nikdy se svým manželem ani synem neviděla. Vůbec nevím, kde je můj syn pohřben.“ To je jeden z osudů

z milionů. Žádná kniha, sebelepší film nemůže předvést hrůzu války tak silně jako život sám.

Zrazují naše zájmy, pravdu a čest

Na setkání ke Dni slovanské genocidy byl promítnut videozáznam s přítelem Lubošem Bláhou, poslancem Slovenské národní rady. Ten bez servítek pověděl, že nynější rusofobie nepřišla jen s Hitlerem: „Jako by bylo zakázáno říci, že nás osvobodily národy Sovětského svazu, především Rusové... že klíče k porážce fašismu podali i komunisté. Ničí se památky na tyto osvoboditele, socha hrdinu maršála Koněva. Politici zrazují naše zájmy, naši pravdu, naši čest. Poturčenec horší Turka. Je to nenávisť vůči Rusům, vůči Slovanům, vůči nám všem. Oslavují Banderu. Zavedli sankce, které ubližují více nám než Rusům. Musíme bojovat proti fašismu. Vštěpujme našim dětem historickou pravdu. Dějiny učí, že válka přichází ze západu. Děkujeme ruskému národu za to, že zachránil Evropu před Hitlerem, za to, že zachránil slovanské národy před záhubou.“ (Dokončení na s. 7)

Dost vládě, vedoucí Českou republiku do války!

(Dokončení ze s. 1)

Ceny benzínu a nafty jsou na takové výši, jakou nepamatujeme. Mouka dražší o 65 procent, máslo o 52, mléko o 42, plyn o 50 procent. Lidi drtí brutální nárůst cen. V 21. století se teplo a elektřina stává pro mnoho občanů nedostupným luxusem. A vláda? Místo toho, aby konala, tak nám radí: nepotit, nesvítit a nejezdit. Hanba takové vládě.

Něco dělají i pravicové vlády kolem nás, jenom naše vláda na nás kašle. Co chceme? Nula procent DPH na základní potraviny, zastropování cen pohonných hmot, minimální mzdu 20 tisíc korun. A především požadujeme, aby energie vyrobená v České republice, v českých elektrárnách byla prodávána českým občanům napřímo a ne přes Německo s velkými zisky pro překupníky. Prostě německou burzu musíme zrušit. Hanebné vlády Topolánka, Nečase, ale i Babiše dopustily, že jsme všechno prodali do cizích rukou a nemáme šanci rozhodovat o své vlastní energetice. Je to ostuda... Petr Fiala nám

před volbami sliboval, jak nás dovede na Západ, proč se tedy nyní neinspiroval? Všechny ostatní státy nyní svým občanům pomáhají. Jak je možné, že sousední Rakousko, kde je průměrná mzda více než 100 tisíc korun, pomůže každému svému občanovi 500 euro a dalšími opatřeními?

Takhle to dál nejde. A vláda Petra Fialy dělá, víte co, hlasuje pro sankční balíčky Evropské unie, které nám ještě zhorší situaci... Dost vládě prorostlé korupcí, dost vládě, která odmítá pracovat pro občany a dost vládě, která vede Českou republiku do války!“ Po jejich slovech volali demonstranti hlasitě po demisi vlády.

Odmítnout embargo na ruský plyn

Poté promluvil Jan Kavan, mluvčí Spojenství práce a solidarity. Zdůraznil, že občany ČR postihlo nejvýraznější zdražování za posledních 25 let! Ale to nejhorší je teprve před námi. Inflace je druhá nejvyšší v Evropě hned za pobaltskými státy. Bydlení je pro

lidi stěží dostupné. Kavan tuto asociální skutečnost uvedl na příkladu jeho dcery, která se vdala a vzala si za muže Angličana. Evropská unie má schválně další balíček protiruských sankcí a přeruší dovoz ruské ropy. Slovensko a Maďarsko si dokázali vyjednat výjimku, ale česká vláda nic takového neprosadila, kritizoval její neschopnost Kavan. Dle něho je embargo na příjem ruského plynu zcela absurdní a měli bychom jej odmítnout! Rusko své produkty přesměruje na dočasně Číně, Indii a Anglie může svůj přebytek prodávat po Evropě a my pak budeme kupovat tyto produkty daleko dražší. ČR by měla kupovat ropu přímo od ruského Gazpromu a ne přes německého zprostředkovatele, takže za ni platíme daleko více! Je nutné donutit českou vládu, aby nebyla nejlakomější a zcela asociální.

Český stát musí převzít odpovědnost

Petr Vlček, zaměstnanec v energetice řekl: „Lidé jsou oprávněně rozhořčeni nad cenami plynu a elektřiny. Naše republika patří v Evropské unii při přepočtu na paritu kupní síly mezi státy s její nejvyšší cenou. Přitom členové představenstva ČEZ si chtějí nechat vyplácet odměny za minulý rok 135 milionů korun. Naši rodiče a prarodiče za socialismu vytvořili energetické zdroje, které po převratu v roce 1989 stejně jako jiné zdroje v hospodářství byly rozprodány do zahraničních rukou. ČR nemá kontrolu nad surovinovými toky, výrobou a distribucí energie. ČR nemá národního dodavatele plynu a plyn nakupuje na burze namísto, aby plyn nakupoval přímo od dodavatele. Plyn tak

nakupuje z Turecka, což je plyn ruský.

Co se týče elektřiny, ČEZ tvrdí, že ji musí prodávat přes burzu. Tím se ale dostáváme do situace, že naše domácnosti platí za spotřebovanou elektřinu násobně více než je cena výrobní. Řešení tkví ve změně kapitalistického výrobního způsobu, kdy národy nebudou mezi sebou soutěžit pro zisky kapitalistů, ale budou spolupracovat na bázi vzájemné důvěry a socialistické kooperace, kdy na prvním místě nebude zisk, ale blaho lidí. Krátkodobé řešení spočívá v tom, že český stát převzme odpovědnost za surovinovou a energetickou základnu a bezpečnost ČR a začne se zabývat plánováním hospodářství, především tím energetickým. Současná vláda toho není schopna!“

Zisky odtékají do ciziny

Ondřej Kazík, představitel Komunistického svazu mládeže pověděl: „Novodobí vládcí naší země, kapitalistická třída, nás všechny vedou do slepé uličky. Zisky z naší práce odtékají do zahraničí. Fialova vláda je v takovéto situaci pro kapitalisty nejlepší nástroj pro imperiální zájmy Evropské unie a NATO. Ničí sociální výdobytky. Svým záměrem privatizovat i poslední zbytek majetku, který stát vlastní. Při těchto záměrech srdce zaplesá všem burzovním spekulantům a podvodníkům. Při darování zbraní cizí armádě, obsahující nacistické uskupení. Rozfoukávání válečného ohně. Válka je kšeft. Obětují naši budoucnost a to jen proto, aby stroj parazitního zisku běžel dál. Proto je nutné organizovat pracující třídu, aby se mohla bránit.“

Vláda pohrdá občany

Jiří Machač, občanský aktivista z Tábora a nezávislý kandidát pro volby do Senátu uvedl: „Máme nejhorší vládu v dějinách. Pohrdá občany. Lidé, kteří poctivě pracovali, jsou připravováni o úspory a čeká je bída a neradostné stáří. Je potěšením vidět, že KSČM organizuje protesty proti chudobě, že hájí zájmy pracujícího člověka. Věřím, že i s českými podnikateli, kteří jsou kořenem společnosti, najde společnou řeč.“

Máme ambiciózní nápad

Josef Skála, kandidát Českých vlastenců na úřad prezidenta České republiky, řekl: „Naše země takový propad životní úrovně, úspor a majetku, jaký teď čeká naše spoluobčany v míru, nepamatuje za celý novověk. (Demonstrující skandovali „Skála na Hrad“ a on jim poděkoval za podporu a slíbil, že jejich jménem se bude prát s těmi, kdo zastupují zájmy cizího kapitálu a cizí moci proti naší zemi.) Tato krize v ČR má mnoho rozměrů, dusí nás. Je to vinou současné vlády i vlád předchozích.“ Skála zdůraznil, že „ti, co rozhodují za našimi zády, nemají právo být u vesla a ukládat nám německou přírážku na ceny spotřeby elektřiny a plynu. Proti tomu je žádoucí postavit reálnou alternativu. Máme ambiciózní nápad, promyšlený s experty. Dát dohromady družstvo občanů ČR, kteří si chtějí sami společně objednat plyn za výhodnější cenu. A ať se k nám připojí podnikatelé, kteří trpí také tou šílenou sebevražednou, masochistickou politikou vlády. Takže zkusme to dát dohromady. A když to neprosadíme, tak to výrazně představí vládu, že za nic nestojí!“

Barbarství v Ležákách nezapomeneme!

Z pietního aktu v Ležákách

FOTO - ČTK

Stovky lidí si připomněly 19. června na místě bývalé osady Ležáky na Chrudimsku 80. výročí jejího vyhlazení německými nacisty. Na místě, kde stojí na půdorysech devíti domů žulové náhrobky s vytesaným křížem, uctily památku vyvražděných obyvatel. Byla čtena jejich jména.

Pietního aktu se zúčastnila též Jarmila Doležalová, rozená Štulíková. Je poslední přeživší z Ležáků. Vedle ní masakr přežila pouze její sestra Marie. V době, kdy byly odvečeny a poslány hitlerovskými bestii do Německa na převýchovu, jim byl jeden a dva a půl roku. Ve spojitosti s vojenským konfliktem na Ukrajině paní Doležalová řekla, že nikdy nečekala dožít se tak hrůzných věcí.

Po položení věnců následovalo čtení jmen zavražděných lidí z Ležáků, modlitba a vystoupení dětského pěveckého sboru. Pietní akt zakončil nízký přelet vojenského vrtulníku. Ten vzbudil reminiscenci na čs. parašutisty, vyslané z Velké Británie, kteří za války našli v Ležákách úkryt. Jak pověděl historik Eduard Stehlík, ředitel Pa-

mátníků Lidice a Ležáky, tak instituce musí připomínat události staré 80 let tím více, že již očití svědci nežijí. Dle něho po atentátu na Reinharda Heydricha a vyhlazení Lidic a Ležáků Francie a Británie odvolaly podpisy pod mnichovskou dohodou.

Nacisté Ležáky zničili 24. června 1942 kvůli zjištění, že parašutisté vycvičení v Británii, odtamtud udržovali vysílačkou Libuše spojení mezi domácním a zahraničním odbojem. První zprávy o odbojové síti na Pardubicku dostali nacisté od zrádce parašutistů Karla Čurdy. Již 24. června 1942 němečtí hrdlořezové popravili v Pardubicích 33 dospělých obyvatel obce, dalších sedm lidí z Ležáků a více než 40 spolupracovníků nacisté zastřelili 25. června a 2. července 1942. Třináct dětí z Ležáků odvezli, 11 jich zavraždili v plynovém voze v polském Chelmu, kde byly zardoušeny i životy nevinných lidických dětí. Osadu Ležáky hitlerovské hyeny vyrabovaly, vypálily a srovnaly se zemí. Dnes je místo někdejší kamenické osady kulturní památkou.

(České noviny, jel)

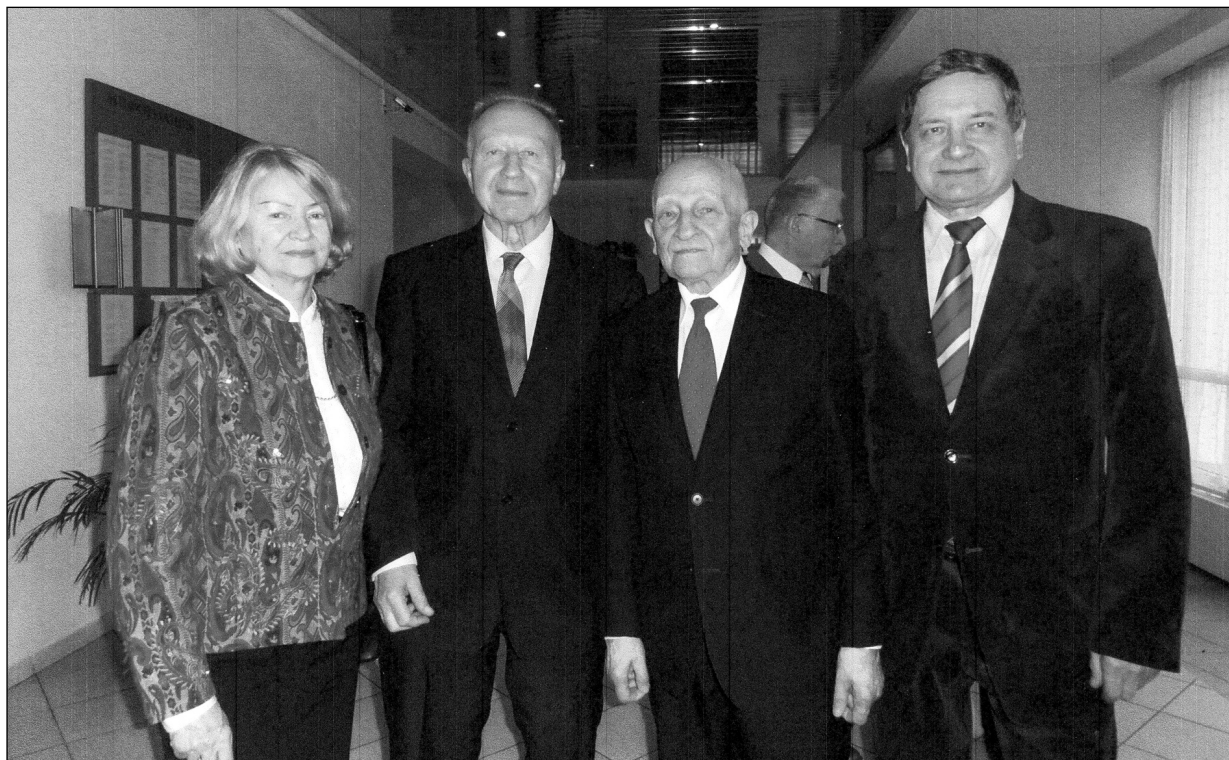
Čest památce Boleslava Tejkowského

Ve věku nedožitých 89 roků zemřel v červnu ve Varšavě předseda Polského slovanského výboru (PSV) a místopředseda Mezinárodní slovanské rady (MSR) docent Boleslav Tejkowski.

K jeho skonu zaslal docent Jan Minář, předseda Slovanského výboru (SV) ČR a místopředseda MSR, kondolenční dopis význač-

né osobnosti PSV a MSR Barbaře Krygierové. Napsal v něm, že SV ČR si hluboce váží a cení životního díla Boleslava Tejkowského, zasvěceného upevňování bratrství a vzájemné podpory slovanských národů. Navždy ho bude vnímat jako blízkého přítele, spolubojovníka, statečného muže, který vytvářel usiloval o renesanci Slovanů. Čest jeho světlé památce!

Boleslav Tejkowski se narodil 15. prosince 1933 v obci Kruszvice na Poznaňsku. Absolvoval studium sociologie na Jagellonské univerzitě v Krakově a později se stal asistentem na Varšavské univerzitě. Pevně a nezlomně bránil myšlenku slovanské sounáležitosti. V 90. letech minulého století ho polský vládní režim za jeho postoje perzekvoval. (SV)

Zleva Barbara Krygierová, Jan Minář, Boleslav Tejkowski...

FOTO - Eva Holečková

Kdo chce zničit Rusko, musí zabrat Ukrajinu

Opakování je matkou moudrosti

Říká se též, že historie je učitelkou života. Dne 12. 12. 1917 v Kyjevě vyšel poprvé Československý Deník. Nové periodikum Odbočky Československé národní rady (OČSNR) v Rusku, vrcholného orgánu našeho zahraničního národněosvobozenického boje během 1. světové války. V jednom z prvních čísel byly uveřejněny citáty německého publicisty Ludwiga Carriera (Die Kriegsziele der Kämpfenden Völker): „Cesta, jak trefit Rusko do srdce, jest určitá: vede na Ukrajinu. Oddělení ostatních národů bylo by pro Rusko jen bolestnou, ale ne životu nebezpečnou operací, kdežto odtržení Ukrajiny Rusko by sotva přežilo, aspoň jako velmoc nadlouho Rusko bylo by ochromeno... Kdo chce Rusko zdolat, musí přenést útok na Ukrajinu. Kdo chce Rusko zničit nebo těžce poškodit, musí mu vzít Ukrajinu...“ (Československý Deník č. 9, 24. 1. 1918).

O rok předtím ruská únorová revoluce ukončila existenci carského režimu. V Petrohradu se ustavila Prozatímní vláda na čele s knížetem G. J. Lvovem. Ta si do svého

Členové Odbočky Československé národní rady (OČSNR) s profesorem T. G. Masarykem v Kyjevě na Podvalné ulici roku 1917

FOTO – archiv autora

ly přiznány „jen „gubernie podolská, volynská, černigovská, poltavská a kyjevská.

Kyjev, kdysi staroslavné prestolné město ruských knížat, byl kolébkou našeho dobrovolnického vojska (legií). Dne 28. září (dle pravoslavného kalendáře) 1914 tedy skládala přísahu svojí bohatě

zmatků hleděl Generální sekretariát postupovat v dohodě s Petrohradem. Avšak od 7. listopadu 1917, kdy tam další revolucí byla svržena Prazatímní vláda a Sověty převzaly moc, se ukrajinská Centrální rada domnívala mít volné ruce a zasáhnout do vývoje suverénním rozhodováním. Likvidovala úřady

vých komisařů, po nereagování na nabídku všeobecné mírové konference ze strany dohodových spojenců (Francie, V. Británie, Itálie a USA), začala vyjednávat separátně s ústředními mocnostmi (Rakousko-Uhersko, Německo, Bulharsko a Turecko). Dne 5. 12. bylo v Brestu Litevském dojednáno pří-

Veřejné shromáždění, pořádané OČSNR na nádvoří kyjevské univerzity (podzim 1917)

FOTO – archiv autora

programu vetkla i postupné vyrovnávání s neruskými národy a národnostmi bývalé carské říše.

Záhy po převratu vystoupili se svými požadavky rovněž Ukrajinci. Pod vedením M. Hrušovského, V. Vynnyčenko, S. Petljury a dalších činitelů zahájili nejen propagační práci mezi lidem, ale ihned vyzdvihli také požadavky politické autonomie v rámci ruského státu. Jejich organizační činnost probíhala velmi intenzívně. Vznikla ukrajinská Centrální rada, vedená profesorem Hrušovským, jako jakýsi parlamentní úřad, jehož úkolem bylo dohlížet na konání vládního orgánu. Tím se stal tzv. Generální sekretariát, rozdělený v řadu jednotlivých sekretariátů (ministerstev), majících provádět výkonné funkce.

Jednání mezi představiteli Centrální rady a Prazatímní vlády, již už předsedal A. A. Kerenský, bylo krajně obtížné a komplikované. Zejména o kompetence Generálního sekretariátu. Nakonec 17. srpna 1917 došlo k dohodě (tzv. instrukci), která dočasně normovala oboustranné vztahy. Ovšem Ukrajinci z Centrální rady tím spokojeni nebyli. Brali věc „na vědomí“, nicméně považovali vše za polovičaté. Zejména po stránce územní, kdy jim pod administrativní správu by-

vyšívané bojové zástavě jeho první částka – Česká družina. V prostoru Kyjevského vojenského okruhu (KVO) ruské armády pokračovalo její rozšiřování v pluk a následně 1. československou střeleckou brigádu, která se proslavila 2. 7. 1917 v bitvě u Zborova. Od léta toho roku se na místech po obou březích Dněpru formovaly jednotky Čs. armádního sboru.

Není proto divu, že se k tomuto vývoji vyslovil v rozhovoru pro moskevský list Utro Rossiji (1. 9. 1917) i předseda Československé národní rady T. G. Masaryk, pobývajícím v Rusku od května 1917: „O ukrajinské otázce myslím, že je to otázka vnitřní samosprávy. Malorusové podle mého přesvědčení mají společného nepřítele v Německu. Stopují ukrajinskou otázku, jak se rozvíjí v německé politické literatuře, tam v poslední době jasně se hovoří o zabrání Ukrajině. V nedávno vyšlé knize známého německého profesora národního hospodářství Jaffé: „Naše válečné cíle“ (Unsere Kriegsziele) spisovatel praví, že kdo chce zničit Rusko, musí zabrat Ukrajinu. Proto myslím, že v zájmu samých Ukrajinců jest, aby Rusko bylo silné.“

Přes nevyjasněnost exekutivních kompetencí a z toho plynoucích

Přísaha České družiny na Sofijském náměstí v Kyjevě 28. září (11. října) 1914

FOTO – archiv autora

Prazatímní vlády v Kyjevě, zejména pak ovládla štáb KVO. Tzv. III. univerzálem (veřejný manifest) z 20. 11. 1917, v němž se ještě uvádělo, že „neodlučující se od republiky Ruské a hájící její jednotnosti, pevně stojíme na naší zemi, abychom svými silami pomohli

měřit a o sedmáct dní později začaly mírové rozhovory.

Do Brestu Litevského vyslala své delegáty okamžitě také ukrajinská Centrální rada. Úředně bylo vysvětlováno, že její zástupci tam jeli jen proto, aby kontrolovali počínání sovětských vyjednávačů.

Chrám sv. Sofie a před ním pomník Bohdana Chmelnického v Kyjevě na počátku 1. světové války

FOTO – archiv autora

celému Rusku, aby celá republika Ruská byla federací rovných a svobodných národů,“ oznámila zřízení Ukrajinské lidové republiky.

V prosinci 1917 na východní frontě ustal válečný ruch. Sovětská vláda, reprezentovaná Radou lido-

Nikomu ale nebylo neznámo, že v radě a Generálním sekretariátu se uplatňují stále silnější austrofilské a germanofilské vlivy. Dohodové pokusy o diplomatické intervence selhávaly. Němci a Rakušané se vůči Ukrajincům chovali s nesko-

nalou blahovůlí a okatě zdůrazňovanou seriózností.

Pod tímto dojmem Centrální rada vydala IV. univerzál vyhlašující Ukrajinu za zcela samostatný stát. Potvrzovala v něm rovněž svoje rozhodnutí uzavřít mír s ústředními mocnostmi, k čemuž došlo 9. 2. 1918. Zároveň je požádala o pomoc proti Sovětům, kteří ovládli Kyjev (6. – 8. února 1918). Nato říšskoněmecké a rakousko-uherské vojenské útvary zahájily postup do nitra Ukrajiny.

OČSNR v Kyjevě a následně v Moskvě tedy musela urychleně řešit možnosti odchodu legionářů a jejich odjezdu z ruských přístavů námořní cestou na frontu v západní Evropě k dalšímu boji proti ústředním mocnostem. Dne 7. února 1918 byl náš čtyřicetitisícový armádní sbor iniciativou T. G. Masaryka prohlášen součástí čs. armády ve Francii, vzniklé tam 16. 12. 1917. Následoval rozkaz (20. 2. 1918) I. divizi Husitské stáhnout se z prostoru Žitomiru. 2. divize měla zajistit další železniční přepravu do Ruska s využitím zhruba 170 km východně od Kyjeva ležícího železničního uzlu Bachmach...

K jednání v Kyjevě se 27. února 1918 na moskevské plenární schůzi OČSNR vyjádřil T. G. Masaryk těmito slovy: „... 25. ledna 1918 (mám nový kalendář) vydali Ukrajinci IV. universál, ve kterém se prohlásili za úplně samostatný stát... a kde výslovně řekli, že již bojovat nebudou a chtějí mír. Zejména v něm bylo uvedeno, že s Rakousko-Uherskem chtějí žít v dohodě, tak jako s ostatními zeměmi... šel jsem 26. ledna k vládě a promluvil jsem o situaci s ministrem zahraničních záležitostí Šulginem. Upozornil jsem ho, že IV. universál podstatně ruší naši smlouvu. Uznali jsme Ukrajinu jako součást Ruska a předpokládali, že Ukrajina ještě bude bojovat. Ve IV. universálu se praví, že boje nebude, že bude mír a zejména s Rakousko-Uherskem, tudíž v těchto dvou punktech že se mění naše smlouva. Já proto formálně vypověděl naší smlouvu.

Já sám osobně, pokud bych měl vůbec právo o tom mluvit, nedovedu uznat samostatnou Ukrajinu mimo rámec Ruska za právně politický útvar. To se mně naprosto přičí. Rozbíjet Rusko je po mém názoru přímo pracovat pro Prusko. To jsem docela odkrytě řekl a myslím, že všichni sdílíme tento názor. Neraď bych dělal něco pro svoji osobu... Mojí zásadou bylo a je, že máme být loajální k Rusku a právě tím více, že jest v této situaci. Já vím, že mnoho z vás bylo a je zklamáno Ruskem. Já se tomu nedivím. My jsme byli rusofilové – ale bez kritiky. Kdo znal Rusko? Zejména naše inteligence, která se měla starati o studium Ruska, toho nečinila. To jsem byl snad já a málo ještě lidí, kteří Rusko studovali a znali. Já nejsem překvapen ničím, tedy také nejsem zviklán ve svém rusofilství. To jest neštěstí, které stíhá Rusko. A tu není příčiny, abych se od něho odvracel. Tak cítím já.“

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Neušlo nám

■ Ukrajinské zbraně v obývaných místech

Hrůznou zprávu přinesla počátkem srpna lidskoprávní Amnesty International (AI). Dle ní ukrajinská armáda ohrožuje civilní obyvatelstvo tím, že při obraně v bojích s ruskou armádou zřizuje základny a umísťuje zbraně v obytných oblastech. Jak uvedla AI, od dubna do července strávili její pracovníci několik týdnů vyšetřováním ruských vojenských úderů v Charkově, Donbasu a Mykolajivu. A odhalili, že ukrajinské síly v některých případech prováděly úder z obytných míst a měly své jednotky v civilních budovách. AI přitom zdůraznila, že existovaly reálné alternativy, které by neohrožovaly civilisty – například vojenské základny, zalesněné oblasti nebo stavby dál od obytných oblastí.“

■ Ukrajina a EU

Srbský ministr vnitra Alexandar Vulin okomentoval udělení Ukrajině statusu kandidáta na člena EU, kterého balkánské země nemohou dosáhnout roky: „Ukrajina je kandidátem navzdory nesouladu s normami EU, které tak pilně dodržují balkánské země. Přeskočila (Ukrajina) několik desetiletí nátlaku, vydírání a byrokracie, netrápí se s bojem proti korupci, s dodržováním kritérií v oblasti spravedlnosti nebo ekonomických reforem. O spolupráci se soudy pro válečné zločiny není třeba ani hovořit. Účast ve válce stačí k zahájení jednání. Zdá se, že tato pravidla se nevztahují na ty, které bombardovalo NATO, a pro rychlý vstup do EU je třeba bojovat s Ruskem.“

rs.n1info.com

■ Maďaři pro mírové řešení

Maďarský premiér Viktor Orbán pro rozhlasovou stanici Kossuth prohlásil, že maďarská vláda není jediná v Evropě, která tvrdí, že bychom měli financovat mír a ne válku. Na rozdíl od ostatních států EU a USA odmítlo Maďarsko dodávat Kyjevu zbraně. „Rok 2023 bude velice nejistý a plný obav. Všeobecný nárůst cen je válečná inflace. Ačkoliv se Maďaři přímo neúčastní, nemůžeme se vyhnout důsledkům. Ukrajina má právo se bránit, ale skutečnou otázkou je, co dělají Západ a Američané, kteří dodávají zbraně, munici a vojenské vybavení ukrajinské armádě. Finanční prostředky by se měly použít na dosažení míru, a ne na pokračování války. Pokud Maďarsko nezačne hovořit hlasem míru a nikdo nebude hovořit tímto hlasem, mír nikdy nenastane. Na Západě existují síly, které mají zájem na pokračování konfliktu na Ukrajině. Existují obchodní zájmy, které budou financovat válku jako například George Soros. On je skutečný válečný štvář. Evropská unie musí uznat, že nastala mimořádná situace, brusešší byrokraté to musí přiznat. EU musí změnit strategii, protože s takto rychle rostoucí inflací zbankrotujeme. Nikdo nemá zájem na tom, aby celá Evropa zbankrotovala. Po ropném embargu chtějí zavést embargo na plyn, čímž zruinujeme celé evropské hospodářství,“ varoval Orbán.

mhav

Stranu 4 připravili a redigovali
Miroslav Havlík a Jan Jelínek

Dohoda Majákem naděje?

Zástupci Ruska a Ukrajiny se 22. července podepsali v Istanbulu pod dohodu zprostředkovanou OSN a Tureckem. Má umožnit vývoz milionů tun obilí z ukrajinských černomořských přístavů, které jsou nyní zablokované v důsledku vojenského konfliktu.

Ceremonie se též zúčastnil generální tajemník OSN António Guterres a turecký prezident Recep Tayyip Erdogan. Dohoda má Ukrajině umožnit export okolo 22 milionů tun obilí, které kvůli konfliktu uvázlo v přístavech. Rusku pomůže vyvázet jeho zemědělskou produkci a hnojiva na světový trh. Guterres dohodu označil za „maják naděje“, neboť otevírá cestu ve vývozu obilí ve významném objemu z klíčových přístavů, Oděsa, Černomorsko a Južne do rozvojových zemí. Doufá také, že dohoda může přispět k stabilizaci ceny potravin na světových trzích, která se stala noční můrou rozvojových zemí. Miliony lidí nebudou čelit hladu, zdůraznil Erdogan.

Pro obě znepřátelené strany byl přijatelným řešením podpis dvou zrcadlových, ale oddělených dokumentů. Jeden podepsal ukrajinský ministr dopravy Oleksandr Kubnakov, druhý ruský ministr obrany Sergej Šojgu. Za Turecko v obou případech připojil svůj podpis ministr obrany Hulusi

Akar. Zástupci Ruska a Ukrajiny si při podpisové ceremonii v Istanbulu k jednomu stolu nesedli. Dle dohody plnou kontrolu nad přístavy Oděsa, Černomorsk a Južne si zachová ukrajinská strana. V přístavech mají být jen lodě, určené pro přepravu zemědělských výrobků a potravin.

Dohled nad plněním dohody má zajišťovat společné koordinační středisko v Istanbulu. Žádné vojenské lodě, letadla nebo drony se nebudou smět přiblížit k námořnímu humanitárnímu koridoru blíže, než stanoví OSN. Dohoda nepočítá s odminováním ukrajinských přístavů ani s vojenským doprovodem lodí převážejících obilí. Inspekce mají kontrolovat, zda lodě plující do ukrajinských přístavů, nepřevážejí zbraně a munici. Do-

hoda bude platit 120 dnů, pokud jedna ze stran neoznámí, že ji chce ukončit.

Zničená vojenská loď v Oděse

Necelý den po podpisu smluvy v Istanbulu o vytvoření bezpečnostních koridorů pro vývoz ukrajinského obilí navzdory mezinárodním dohodám zasáhly ruské rakety s plochou dráhou letu Kalibr přístav Oděsa. Ruské ministerstvo obrany přiznalo, že dalekonosné přesně naváděné rakety zničily v loděnici přístavu Oděsa ukrajinskou vojenskou loď a sklad s protilodními střelami Harpooul.“

Vypluly lodě s obilím

První loď s ukrajinským obilím vyplula 1. srpna z Oděsy pod vlaj-

kou Sierry Leone. Plavidlo Razoni mělo dopravit do libanonského Tripolisu srpna 26 tisíc tun kukuřice. Libanon náleží ke státům, nejvíce závislých na dodávkách obilí z východní Evropy.

V Oděse a dalších přístavech Ukrajiny bylo připraveno vyplout dalších 16 lodí, jež mohou přepravit dalších 580 tisíc tun ukrajinského obilí. Oděsu a Černomorsk pak opustily 5. srpna, další tři plavidla s celkovým nákladem 58 tisíc tun kukuřice. A další se po moři vydaly na cestu z ukrajinských přístavů 7. srpna se 170 tisíci tunami obilí a zemědělských produktů. Na dopravu koridorem dohlíží inspektoři Ruska, Ukrajiny, Turecka a OSN a kontrolují, jestli lodě nevozí zbraně.

server iRozhlas, AP, BBC, jel

Minské dohody – podvod od začátku?

Porošenko, bývalý prezident Ukrajiny, prohlásil v rozhovoru pro ukrajinské Radio Svoboda, že mírové Minské dohody pro Ukrajinu nic neznamenal, nikdo je nikdy neměl v úmyslu plnit a byly potřeba jen proto, aby vláda získala čas, a tím posílila vojenskou akci na východě země. Jeho slova by potvrdovala, že se od začátku jednalo o podvod na mírových jednáních. Důsledky těchto slov mohou

mít dalekosáhlé následky pro Ukrajinu. Porošenko přiznal, že Ukrajina záměrně neplnila Minské dohody, aby pak rozpoutala válku. „Dosáhli jsme toho, čeho jsme chtěli. Nevěřili jsme Putinovi, stejně jako mu nevěříme nyní. Naším úkolem bylo nejprve odvrátit hrozbu nebo alespoň oddálit válku. O osm let, abychom obnovili hospodářský růst a vybudovali silné ozbrojené síly. Byl to hlavní

úkol – a byl dosažen.“ Připomeňme, že garantem plnění těchto mezinárodních dohod byly kromě Ruské federace, která na jejich nedodržování neustále poukazovala, Francie a Německo, čímž tímto umožnily navýšit vojenskou sílu a dobře si uvědomovaly, k čemu to povede. Nyní tyto dva státy mohou podpořit Ukrajinu vojenským materiálem a zbraněmi. Může se jednat o náhodu? **mhav**

Strategické mosty v Kyjevě přes řeku Dněpr

ILUSTRACNÍ FOTO – Wikipedia

Bandera a spol. vedou

Vedou, opravdu vedou. Alespoň, pokud jde o množství pomníků, plaket na domech, kde se narodili, žili, tedy jestliže právě neválčili a nevráždili odpůrce, v názvech škol a jiných výchovných zařízení. U nás je mohou předstihnout – a možná ani ti ne – svatí Janové na mostech a jiných místech strašení. Skutečně je tomu tak.

Jistý americko snad ukrajinko-americký autor to spočítal a také zveřejnil. A tak se červnový článek z Forwardu dostal až k nám. Mohli jsme tedy srovnávat. Do konce, kdybychom měli čas a peníze, jet po stopách těchto pomníků a často i malých muzeí roztroušených po západní Ukrajině, byla by to zajímavá cesta. Začít by-

chom mohli pomníky Stěpana Bandery a jeho megalomanským pomníkem ve Lvově, odkud chtěl za pomoci nacistů vytvořit nezávisle nacionalistickou vládu po vpádu wehrmachtu do SSSR. Ač byl v ochraně samotných německých vůdců, neuspěl. Měl totiž příliš megalomanské plány a tak ho raději Němci dali na čas k ledu. Hodil se však později.

Jeho kamarády z nacionalistického hnutí však nechali nacisté na svobodě a tak mohla vzniknout Ukrajinská povstalecká armáda, kterou zkráceně nazýváme banderovci, jež si to vypořádávala veskrze hrůzným způsobem se svými odpůrci, tedy Židy, Poláky, Rusy, odpůrci fašistů či dokonce s českými Volyňskými Čechy. Pokud

jde o ty prvně jmenované, měli přednost a tak mrtvých za nimi zůstalo desetitisíce. Brzy se připojili i k samotným nacistům a se souhlasem samotného Hitlera vytvořili samostatnou jednotku SS, jež dostala název Galizien. Kromě ní však vytvořili policejní oddíly, které vraždily v severní Ukrajině a v Bělorusku. Zúčastnili se i vyčišťovací akce v Chatyni, při níž bylo vyvražďeno na desítky běloruských obcí. Od té doby v této oblasti v pravidelné vteřinové lhůtě zazní „zvon paměti“.

Po Majdanu – u Bandery ještě před ním za prezidentování pana Juščenka – vzniklo na padesát čtyři pomníků a dalších zpodobnění Stěpana Bandery. Na jeho druhy, kteří zůstali po boku nacistů po ce-

lé čtyřleté období nacistického vpádu, se také dostalo. Především na Šuchevyče, velitele UPA. Poláci se z jeho běsnění nevzpamatovali dodnes. Má totiž na svědomí na dva tisíce obětí, především Poláků. Sice proti jeho glorifikaci protestovali, ale nebylo jim to moc platné, i když on zřejmě osobně zavraždil předválečného polského ministra vnitra Piereckého.

Jenže dnes politické zájmy jsou jiné, než aby znovu vyslovili svůj protest. Tak mezi těmi, jejichž pomníky se chlubí mnohá ukrajinská místa, je Palij, jenž velel jednotce SS, jež povraždila v Hute Penické na tisícovku Poláků, Babij, který velel komandu účastnícího se vraždění v Babyn Jaru, kde přišlo o život na třiatřicet tisíc ukrajinských Židů, atd., atd. V seznamu autora je více než padesát jmen těch, kteří po boku nacistů vraždili na Ukrajině, v Polsku a Bělorusku, jež se dočkali svých památníků. K tomu Evropa mlčí, přestože potomci UPA, držící se odkazu Bandery a jeho soupeřů, se dnes stali silou, jež napomáhá tomu, aby válka na východě neskonzila, válka, která je v zájmu Spojených států a Severoatlantické aliance.

JAROSLAV KOJZAR

Euroasijské ekonomické fórum

V Biškeku, hlavním městě Kyrgyzské republiky, se konalo Euroasijské ekonomické fórum, jehož klíčovým tématem bylo „Euroasijská ekonomická integrace v éře globálních změn. Nové příležitosti pro investiční činnost.“

Před osmi lety, 29. května 2014, byla podepsána Smlouva o Euroasijském ekonomickém svazu (EA-

ES), a tím byla založena organizace spolupracujících států, která zahrnuje Arménskou republiku, Běloruskou republiku, Kazachstánskou republiku, Kyrgyzskou republiku a Ruskou federaci. Členské státy se dohodly na plné integraci v široké škále otázek.

Dle zprávy předsedy Michaila Mjasnikoviče činil objem průmyslové výroby států EAES v roce

2021 1,4 bilionu dolarů a ve srovnání s rokem 2020 vzrostl o 5,3 %. V roce 2021 byl zabezpečen růst HDP o 4,6 %, což překonalo předpandemickou úroveň.

Rekordní hodnoty, historické maximum za celou dobu existence svazu, bylo dosaženo v zahraničním a vzájemném obchodu – 844 miliard dolarů.

mhav

Pravda je na Ukrajině hrubým způsobem potlačována

Věřím, že žijí lidé, kteří nedají pravdu umlčet.

Pravda se umlčet nedá, to si jen opět myslí noví světoví mocipáni, kteří se nechtějí z historie poučit. Hrdinové Velké vlastene-

cké války, ze všech národů Sovětského svazu – pravda zkruslována.

Vzpomněla jsem si na hrdinu Sovětského svazu kapitána Jána Nálepku. Padl při osvobození ukrajinského města Ovruch. Příklá-

dám fotografie pořízené v listopadu 2006 při návštěvě mladšího bratra kapitána Nálepky Ing. Jozefa Nálepky a JUDr. Jaroslava Webera k výročí jeho smrti (vše o hrdinovi Sovětského svazu kapitánu Jáně Nálepcevi

bude uveřejněno v listopadovém čísle Slovanské vzájemnosti).

NATAŠA WEBEROVÁ

Jožo Nálepka ani Jaroslav Weber již nežijí, avšak vzpomínky zůstávají.

Uvítání české delegace v Ovruchi
Foto archiv

Ing. Jozef Nálepka
a JUDr. Jaroslav Weber
po položení věnce v místě,
kde 17. listopadu 1943
padl při osvobození
Ovruche kpt. Ján Nálepka.
Foto archiv

Bratr kapitána Jána Nálepky Jozef Nálepka (uprostřed,
vpravo JUDr. Jaroslav Weber) u památníku kpt. Jána
Nálepky v Ovruchi.
Foto archiv

Uvítání čs. delegace u památníku slávy.
Veteráni již většinou nežijí, avšak tahle
mládež si pamatuje.
Foto archiv

USA válčí s Ruskem – Ukrajina je ostudnou zástěrkou

Jana Machová z Příbrami zaslala ministru spravedlnosti České republiky JUDr. P. Blažkovi otevřený dopis z 27. června 2022. Otiskujeme plný text jeho znění:

Vážený pane ministře!

Před krátkým časem vyšel v deníku Právo Váš obsáhlý článek pod názvem „Šance soudit ruské válečné zločince tu určitě je.“ Jistě budou též shromažďovány důkazy o zločinech kyjevského režimu. Nejen jednotlivci, ale celý vládnoucí aparát na Ukrajině je vinen – neustálé provokace, zběsilá rusofobie doprovázená krutými masakry ruského nebo jen ruskojazyčného obyvatelstva – to jsou zločiny proti lidskosti. Proto pro ruské obyvatelstvo přichalo k ruským hranicím – do Luhanska a Doněcka, mnozí odcházeli do Ruska. O tom jsme byli zpravováni i našimi médii. V únoru 2014 vypukl převrat na Majdanu a jím vyvrcholil příval nenávisti, neofašismu a neonacismu. Konaly se oslavy válečných zločinců druhé světové války, kteří vraždili i u nás. Byly sestaveny pluky Azov – neonacistické oddíly, které jsou součástí ozbrojených sil.

V březnu 2014 rozhodlo referendum obyvatelstvo Krymu o jeho navrácení k Rusku, k němuž náležel věky a který v r. 1954 Ukrajinec Nikita Chruščov připojil k Ukrajině. Na základě referendum vznikly republiky Doněcká a Lu-

ganská. Obě republiky požadovaly autonomii. Byla to jediná možnost, jak zabránit genocidě tamního lidu. Tato tři referenda rozhodla o zajištění bezpečného a důstojného života lidu. Ukrajinská vojska však počala ostřelovat republiky Doněckou a Luhanskou. V dubnu 2014 tak vznikla válka na Ukrajině. Vina za rozpoutání války spočívá na Ukrajině! V září r. 2014 a únoru 2015 byly za mezinárodní účasti sjednány Minské dohody. Ty však byly Ukrajinou za podpory USA bezostyšně porušovány. Dodávky zbraní na Ukrajinu, neustále se zvětšující věvec vojenských základů NATO kolem Ruska – to vše je světu známo. Rusko si je vědomo nebezpečí z toho pro ně plynoucího. Pouze tuhá ignorace odmítá uznat tato fakta. Západní vlády sledovaly pozorně události na východě, avšak svou závislostí na USA jidášsky přisluhují. V prosinci r. 2021 Rusko opět předává USA a NATO své návrhy a požadavky, především aby bylo ukončeno rozšiřování vojenských základů směrem k jeho hranicím. V lednu 2022 však USA i NATO odmítají návrhy a naopak zvyšují stavby vojsk v Evropě, sílí dodávky zbraní na Ukrajinu.

Ruský parlament 15. 2. 2022 požádal prezidenta Putina, aby vyhověl žádosti a uznal nezávislost Donbaských republik, on však odmítl. Uvědomil si mezinárodní rozsah aktu. Stál před obrovským

problémem: nečinně přihlížet, jak jsou ubíjeni lidé, kteří právě před tím vražděním uprchli, nebo jim pomoci? 21. února 2022 vyhověl žádosti Dumy a uznal nezávislost republik Doněcké a Luhanské, zároveň s nimi podepsal smlouvu o přátelství a pomoci. Ukrajina zesílila ostřelování Donbasu, proto obě nově vzniklé republiky požádaly o ruskou vojenskou pomoc. 24. února 2022 ruský prezident V. Putin na základě článku 51 CHARTY OSN a na základě smluv s oběma republikami vyhověl jejich žádosti. Putin není šílenec, není vrah!

Celý svět pochopil, že toto je vlastně válčení USA proti Rusku. Ukrajina je jen ostudná zástěrka. Zaoceánská Smrtstařka se překonává v dodávkách zbraní a ve finančních injekcích.

Putin, ruské zbraně, bojují svými silami, nikde nezebrají o pomoc. Vede je vědomí, že vedou spravedlivý boj. Putina, Rusa, možná zabolí zrada kdysi nejbližších slovanských přátel. Vždyť i v České republice je rozdmýčkována odporná rusofobie, především z řad „elit“. Zde se připomínají slova TGM: „Z Čechů se stal národ lokajů“.

V. Zelenský po celém světě žebra, slibuje, vyčítá, dokonce i vyhrožuje. Zástupce Ukrajiny běduje před kamerami, že z ČR nepřichází již tak velká finanční pomoc, jako dříve. Panu velvyslanci vůbec nepřišlo

nepatřičné, že naše malá, rozkradená, vyrabovaná a zdevastovaná země živí přes 300 000 jeho krajanů. Nestačí ani to, že MO ČR i z vůle pí. Černochové posílá zbraně na Ukrajinu, což činí na úkor lidu republiky. Zelenský přirovnal válku na Ukrajině k Mnichovu. Dopustil se tak nehorázné urážky českého národa! Ukrajinským prezidentem může být artist, ale nesmí prznit české dějiny! Na to máme své domácí lotry. Bohužel.

Německý kancléř Olaf Scholz se vyjádřil k dění na Ukrajině takto: „Naším cílem je, aby Putin nevyhrál!“ Dále slíbil, že budou Ukrajinu podporovat všemi prostředky, které zavedli. Zde přichází ke slovu zaprášený Bismarck, který kdysi Evropě oznámil, že Rusko je možné porazit jen tehdy, když se proti němu postaví Ukrajina. Zde je třeba připomenout slova současníka Georga Friedmanna, šefa analytické skupiny vojenských akcí na východě: „Všechny vojenské útoky na východě se zastavily na prahu Ruska“.

Ihned po zahájení ruského vojenského zásahu na Ukrajině vydal pan vrchní státní zástupce České republiky Igor Stříž přísná nařízení, zákazy podpory nebo souhlasu s ruským útokem, jejichž nedodržení bude tvrdě trestáno. Po Čechách se opět začalo šeptat a ozývalo se slovo „protektorát“. Ale br-

zy se přestalo šeptat. Lidé, kteří nemají vymyté mozky, čtou mezi řádky, sledují pozorně zprávy a komentáře – též události na Ukrajině ještě před Majdanem – a naučili se rozlišovat lži. Bez obalu si jasně sdělují: „Ať Ukrajina vrátí Rusku Krym, který mu patří, a ať nechá na pokoji Doněck a Luhansk, když tam lidé museli utíkat, aby je Ukrajinci nepovraždili!“ Pan prokurátor si poněkud pozměnil Orwella, proto jsou též na místě slova antického filozofa Cicera: „Nechť každý hájí své názory, neboť úsudky jsou svobodné!“ Tato moudrost byla dána lidstvu již před dvěma tisíci lety.

Protože všechno souvisí se vším, je nutné si všimnout i toho, co se děje za našimi dveřmi. Je nezbytné všimnout si hanbatých námluv Landsmanschaftu. Jejich ujišťování o přátelství, láskyplném soužití, to jsme poznali! Vrchol nestydatosti, drzosti, bylo zahrání české hymny na sudetoněmeckém sjezdu v Hofu letos v červnu. Bavorský premiér Markus Söder to komentoval slovy, že to je důležitý signál. K čemu? Asi nepřestali snít svůj velkoněmecký sen. Rusko je jediným garantem, jak zastavit lavinu neonacismu a neofašismu, která se valí z Ukrajiny do Evropy. Pro Rusy my už jsme pouze územím, kde se snaží NATO budovat základny.

Polsko promluvílo o energetické krizi

Příčinou této krize je politika Evropské unie, a nikoli operace Ruska na Ukrajině, prohlásil polský ministr spravedlnosti Zbigniew Ziobro.

„Problém s polským uhlím vychází z unijní politiky,“ řekl na tis-

kové konferenci. Zdůraznil, že verze, že za energetické potíže Polska může Vladimir Putin nebo konflikt na Ukrajině, není pravdivá Zbigniew Ziobro připomněl, že Polsko bývalo významným vývozcem uhlí.

„Ale Evropskou unií nařízená likvidace polských dolů a těžebního průmyslu, omezení nadiktovaná Evropskou komisí, stejně jako klimatická a energetická politika vedly k tomu, že nejenže nemáme vlastní uhlí, ale jsme nuceni ho

kupovat, a to drazě ve vzdálených zemích,“ trpce uvedl ministr.

Připomeňme, že i když je Polsko bohaté na ložiska uhlí, kvůli dekarbonizační politice EU jsou jeho orgány nuceny každoročně snižovat těžbu uhlí. Do roku 2022 se

podarilo kompenzovat nedostatek uhlí v energetice dovozem z Ruska, přesto letos v dubnu prezident Polska Andrzej Duda zavedl embargo na ruské uhlí v rámci protiruských sankcí.

wpolityce.pl

Po památných místech Příbramska

Ve většině médií letos některé události ustoupily do pozadí. Mezi ně patří i pietní akty, při nichž si na mnoha místech naší republiky každoročně připomínáme hrdinství těch, kteří položili své životy při osvobozování Československa od fašistického Německa na konci druhé světové války.

Členové Klubu vojenské historie a Českého svazu bojovníků za svobodu navštívili společně některá památná místa na Příbramsku. Tato cesta po místech, kde jsou pochováni vojáci Rudé armády, byla zahájena na příbramském hřbitově, kde odpočívají bojovníci padlí při posledních bojích v oblasti Slivice. Další zastávka byla na hřbitově na Březových Horách. Zde jsme položili květy k hrobu sovětských vojáků, kteří zemřeli

vlastně již po skončení války v Evropě v květnu 1945 na následky zranění.

Nemohli jsme zajisté vynechat památník Vítězství na Slivici odhalený v roce 1970 v místech, kde probíhala poslední velká bitva 2. světové války na našem území. V letošním roce se zde žádné velké oslavy nekonaly, nejen kvůli politické situaci, ale hlavně z důvodu výstavby dálnice D4 v těsné blízkosti památníku.

Poslední zastávka byla na méně známém místě v obci Luh. Zde jsme se poklonili památce poručíka Rudé armády, který zemřel 12. května 1945, tedy v poslední den bitvy na Slivici.

Za oblastní výbor ČSBS se této cesty po památných místech zúčastnil jeho předseda Jiří Míka. **MIROSLAV MARŠÁLEK**

Jožka Jabůrková nebyla jen novinářka

Josefa Žofie Jabůrková, známá jako Jožka Jabůrková, byla československá levicová novinářka a politička, od roku 1931 pražská zastupitelka za KSČ.

Vyrůstala v chudých poměrech. Svá témata sociální péče o dělnické rodiny neřešila jen na stránkách tisku. V zastupitelstvu se zasazovala o zřizování jeslí, mateřských škol, stravoven a hřišť, účinnou zdravotní péči pro děti dělníků a nezaměstnaných, budování levných moderních bytů pro sociálně slabé rodiny. Od roku 1933 také důsledně vystupovala proti fašismu a upozorňovala na jeho projevy v Československu.

Těsně po vzniku protektorátu, v noci ze 17. na 18. března 1939, byla zatčena a uvězněna na Pankráci. V létě 1939 byla uvězněna v koncentračním táboře Ravensbrück, kde byla jednou z prvních českých vězeňkyň. Navázala kontakty s cizími antifašistkami, hlavně s německými, které byly v táboře vězněny již několik let. Pomáhala ostatním do posledních dnů svého života.

Na domě, kde žila, v Praze 3, Biskupcově ulici, je umístěna pa-

mětní deska, další je v jejích rodinných Vítkovcích, v Erbenově ulici č. 19. Její bronzová socha v Praze-Košířích, instalovaná v roce 1965, byla na žádost restituentky pozemku odstraněna.

Pomník byl v létě 2002 znovu odhalen na Olšanských hřbitovech.

Socha Jožky Jabůrkové na Olšanech Foto archiv

Pietní akt v Technické ulici

Český svaz bojovníků za svobodu uspořádal ve spolupráci s Vojenským sdružením rehabilitovaných AČR z. s. v Technické ulici v Praze 6 pietní akt u Památníku parašutistům Československé zahraniční armády a jejich spolupracovníkům z domácího odboje, padlým v letech německé okupace. Pomník byl odhalen v roce 1995 a je na něm nápis: „Strom svobody bývá občas zaléván krví katanů i vlastenců“.

Zahraničními účastníky pietního aktu byla delegace Klubu vojenských výsadkářů Slovenské republiky vedená jeho viceprezidentem mjr. v. v. Emanuele Nvotou.

Pietního aktu se dále zúčastnily delegace Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha, vedená předsedou genmjr. v. v. Ing. Pavlem Gavlasem, České strany národně sociální, vedená předsedou Michalem Klusáčkem, KSČM, vedená místopředsedou Milanem Krajčou, SPD Středočeského kraje a spolku Lego Del Mondo, vedená Monikou Pilloni, delegace spolku Milana Rastislava Štefánika, vedená Ing. Luborem Müllerem, delegace spolku Kruh občanů ČR vyhnaných v roce 1938 z pohraničí, vedená předsedkyní Natašou Weberovou, delegace spolku Vojenské sdružení rehabilitovaných AČR, vedená předsedou pplk. v. v. Petrem Mrázkem, delegace Českého svazu bojovníků za svobodu vedená předsedou Ing. Jaroslavem Vodičkou, delegace Sdružení vojenských a válečných veteránů ČSBS, vedená plk. v. v. PhDr. Bohuslavem Holubem, delegace oblastních organizací ČSBS – Praha 4 vedená předsedou JUDr. Jiřím Vodičkou (s delegací OV ČSBS Praha 4 se pietního aktu zúčastnil i Jiří Pitín, druhé nejmladší „lidické“ dítě), delegace OV ČSBS Praha 17 vedená předsedkyní MUDr. Ilonou Müllerovou.

V projevu předsedy ÚV ČSBS Ing. Jaroslava Vodičky mimo jiné zaznělo:

„Z osobností domácího odboje bych chtěl za všechny vyzdvihnout osobnost Jana Zelenky – Hajského. Ten, od jara 1942 jako veli-

Předseda ÚV ČSBS Jaroslav Vodička (uprostřed) při pokládání věnce k památníku

FOTO – archiv

tel skupiny Říjen úzce spolupracoval s parašutisty Gabčíkem a Kubíšem z Operace Anthropoid a zajistil pro ně úkryt. Jeho kontakty umožnily získat detailní záznamy denního programu Reinharda He-

ydriha a tak nakonec realizovat diverzní útok. Za všechny tyto hrdinné vlastenecké skutky hlavní aktéři zaplatili vlastními životy. A před těmito oběťmi se skláníme a vzdáváme jim úctu“.

Čína o hrozbách

Představitelé NATO ukazují na druhé státy jako na hrozbu, ale, jak dokazují fakta, právě sama aliance přivádí problémy do různých oblastí světa.

Prohlásil to zástupce delegace Číny na zasedání Rady bezpečnosti OSN.

un.org

Vlastenci brání pravdu dějin

Ve středu 22. června se v Praze opět sešla platforma Vlastenecké fórum.

Tohoto jednání se zúčastnili zástupci Českého svazu bojovníků za svobodu, Rady seniorů ČR, z. s., Společnosti Ludvíka Svobody, z. s., Svazu vojenských veteránů ČR, z. s., Vlasteneckého sdružení antifašistů, z. s., a Spolku českých novinářů, z. s. Nově ve Vlasteneckém fóru obnovil svou činnost spolek Sdružení Čechů z Vo-

lyně a jejich přátel. Jako host-pozorovatel se jednání zúčastnil předseda spolku Vojenské sdružení rehabilitovaných Armády ČR.

Zástupci spolků sdružených ve Vlasteneckém fóru, přítomní na jednání 22. června, se přihlásili k Prohlášení Vlasteneckého fóra ze dne 10. října 2017 (tehdy to bylo před volbami do Poslanecké sněmovny), v němž spolky jednotlivě vyzvaly občany, aby volili politiky, kteří se za svou minulost ne-

stydí, nebudou se nikomu omlouvat a ani neprodají nikomu Českou republiku.

„Volte politiky, kteří prosazují suverenitu ČR, volte politiky, kteří v souladu s národními zájmy ČR prosazují mírové řešení konfliktů ve světě.“ Všechny složky Vlasteneckého fóra totiž spojuje úcta k českým dějinám a úcta k zakladatelům novodobé česko-slovenské a tím i české státnosti.

Vybráno z „Naší pravdy“

Dějiny učí, že válka přichází ze západu

(Dokončení ze s. 1)

Nedopusťme ponižování našich osvoboditelů

Předseda Slovanského výboru ČR a místopředseda Mezinárodní slovanské rady Jan Minář řekl: „Počet mrtvých ve druhé světové válce je vyčíslen na 60 až 90 milionů. Z toho Slované představují naprostou většinu: SSSR zaplatil 30 milionů mrtvých za své vítězství nad hitlerovským fašismem. Polsko ztratilo šest milionů obyvatel, národy Jugoslávie čtyři miliony a další Slované taktéž měli ztráty. Nikdy nesmíme zapomenout, že nacisté zavraždili 360 tisíc československých občanů. Byla to německá odplata za odboj, protože Češi a Slováci nepřijali německou okupaci a bojovali za obnovu své vlasti – Československé republiky. Je naprosto nezapomenutelná zásluha Slovanů na porážce hitlerovského nacismu.

Dnes na Západě vyslovují zcela falešné teorie, že 2. světová válka byla válkou dvou totalitních režimů – nacistického a komunistického. Je to hrubá lež! Protože válka po napadení SSSR se stala Velkou vlasteneckou válkou a jejím cílem byla záchrana vlastního národa, všech slovanských národů a dalších národů Evropy, ohrožených vyhubením ze strany Německa. Nacisté vypracovali plán Ost – Východ, stanovující likvidaci 60 procent Slovanů, tedy i nás, západních Slovanů. Střední Evropa měla být osídlena německými kolonisty, čímž by byla dokončena tisíciletá válka německého militarismu. Drang nach Osten – tažení na východ. Zahájili ji již v 6. a 7. století franští králové Karel zvaný Veliký – vrah příbuzných a tisíců

Polabských Slovanů, ale také vrah pohanských germánských Sasů. A toto vražedné úsilí se táhlo tisíc let, až bylo zastaveno vítězstvím Rudé armády nad německým fašismem. Proto si toho vážme. Nedopusťme urážení, ponižování a nadávky na naše osvoboditele. Víme, že nás neosvobodil Západ, ale především Rudá armáda za účasti našich odbojářů – Svobodovy vojenské československé jednotky.“

Jiří Horák, předseda revizní komise ÚV KSČM na setkání na Dni slovanské genocidy uvedl, že v červnu 1945 se západní státníci domlouvali – konkrétně Winston Churchill s prezidentem USA – že by bylo dobré válku prodloužit proti SSSR, což se naštěstí nepovedlo. „Ale mám dojem, že genocida slovanských národů probíhá dál, což se týká i současné situace na Ukrajině. Tady současná vojenská operace Ruska pochopitelně vyvolává nevraživost a antirusismus. Ta genocida pokračuje od nynějších vlád v zemích Evropy, včetně té české“. Milan Havlíček na setkání také zdůraznil, že vlastenecké síly v ČR by měly apelovat na parlament, aby v kalendáři byl zanesen jako památný den rovněž Den genocidy Slovanů.

Jsmo uzavíráni do koloniální podřízenosti
Josef Skála, kandidát na úřad prezidenta ČR, řekl, že Největší pravdy našich dějin jsou překřikovány, zadupávány, ostouzeny. Tak jako Sovětský svaz nám nepomohl ještě nikdo. Nic jiného nemá srovnání s tím, co pro nás udělal osvoboditel. Vzpomněl také prezidenta Edvarda Beneše, který napsal me-

moáry Mnichovské dny, kdy se blížil čas napadení naší země hitlerovskou bestialní partou, a kdy se ČSR měla stát průchoďákem k agresí nach Osten. Přitom Beneš byl liberál a žádný levičák v pravém slova smyslu, jak ho oceňují dnešní političtí pitomci. Tenkrát také ve 30. letech byli Beneš a Československo pod jeho vedením označovány za nepotopitelnou loď bolševismu ve střední Evropě. Dle Skály touto demagogií rovnali cestu k tomu, jak obhájit děsivou mnichovskou zradu. Jak napsal Beneš, my jsme byli obětováni na dlouhé roky nacistické zrůde.

„Na každé klíčové křižovatce našeho národa se otázka našeho vztahu k východním Slovanům

a k Rusům vrací,“ pokračoval Skála. „Premiér Fiala vystoupil s projevem, který v historii české státnosti rozhodně nemá srovnání. Ani pod elektronickým mikroskopem bych v tom projevu nenašel jednu pravdivou větu. Ten člověk má troufalost prohlásit za energetickou suverenitu, když se staneme totální kolonií.

Tady se v celé nahotě zjevuje pravda o tom, s kým máme šanci a s kým nikoliv. My platíme německou přírážku za plyn, přicházející z ruské Sibíře už od konce 60. let. My jsme byli první, kdo z toho profitoval v celé Evropě. My platíme německou přírážku dokonce i za elektřinu, kterou si vyrábíme sami i díky kooperaci s tehdejšími sovětským výrobcem

a s konstruktéry jaderných reaktorů. Několik desítek procent našeho proudu vzniká v jaderných elektrárnách, které byly vybudovány v součinnosti se sovětským partnerem. Zhotovili jsme 24 jaderných bloků a některé z nich byly vyvezeny i mimo území RVHP.

A my teď budeme uzavřeni do totální energetické koloniální podřízenosti. Bude znamenat cenové šoky a dost možná i deficit. A s ním chlad, ohrožující zdraví člověka a možná i život. Takový deficit, že pekaři nebudou mít možnost, kde upéci pořádný chleba. Přesilovka, která proti nám v této sféře stojí, je zdrcující. Je nutné zvrátit ten šílený trend, kterým nás strojí vláda.“

JAN JELÍNEK

Svobodovci čelí mrzačení historie

V letech 2020 – 2021 založen v pražském Národním archivu osobní archiv Ludvíka Svobody. V tomto archivu je uloženo 125 krabic s dokumenty, které dle Engela představují „veliký poklad!“

Lidé pod Duklou

na generála nezapomínají

Byl též při SLS založen Klub přímých potomků Ludvíka Svobody, čítající asi půl stovky lidí. Společnost od roku 2015 vydává na návrh doktora Milana Havlíčka celobarevný informační zpravodaj SLS, v němž jsou rekapitulovány hlavní předchozí události s fotodokumentací, týkající se Kroměříže, Hroznatína, Dukly, konaných konferencí SLS a dalších událostí. Hlavním záměrem je, aby se zpravodaj dostal do všech koutů ČR, do státní správy a do škol mezi učitele, mládež. Ve střední Evropě stojí jediný pomník generála Svobody ve slovenském Svidníku. Engel s potěšením řekl, že lidé pod památnou Duklou na svého generála a prezidenta nezapomínají. Prokazují úctu jemu i jeho rodině. Klub českých turistů pod vedením obětavého Zdeňka Adama každým rokem organizuje pochod po stopách Ludvíka Svobody. Přicházejí mladí i staří – pěšky, na kole i na koni. V Třebíči v knihovně se podařilo zřídit válečnou knihovničku díky finančnímu daru pana Štefky. Bude doplněna knihami o životě a bojové cestě Lud-

víka Svobody. Tato knihovna má velký význam, neboť poskytne čtenářům také knihy, vyřazené v uplynulých třiceti letech z knihoven v naší zemi.

Jít za mladou generací do škol!

Engel zvýraznil, že hlavním posláním SLS na léta 2022 až 2025 jsou všechna blížící se 80. výročí počínaje Sokolovem a konče Prahou, završením osvobození Československa. „Musíme si neustále připomínat toto výročí, protože podle usnesení Evropského parlamentu z 19. září 2019 o významu paměti pro budoucnost Evropy se jedná o jasné zkreslování dějin

Zelenskyj se chytil na lep Havlova plagiátorství

K poslancům a senátorům České republiky 15. června promluvil prostřednictvím videopřenosu ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj. Děkoval jim, že naše země přijala utečence, prchající před vřavou ukrajinsko-ruského vojenského konfliktu, který je vskutku velkým neštěstím obou největších slovanských států.

Přitom neopomněl někdejší filmový komik postrašit nejen obyvatele české kotliny, ale i dalších států, slovy, že Rusko se nezastaví jen na hranicích Ukrajiny, ale prý jeho expanze míří až k obsazení prostoru od Varšavy k Sofii, od Prahy do Tallinu. Hřímal sugestivně, jak se na herce sluší. Některým poslancům a senátorům se snad při jeho poslechu mohly až sevřít obě půlky zadnice. „Ruské tanky musí být zastaveny a spáleny, anebo vyhnány z území nezávislé Ukrajiny, aby už nikdy více nemohly dojet do Prahy, Ostravy, Brna, Karlových Varů ani jiného města,“ řekl Zelenskyj.

Ve finále své dramatické řeči k oběma komorám českého parlamentu si ale Zelenskyj paradoxně naběhl na vidle, jimiž „propáchl“ sám sebe a usvědčil se z toho, že mu chybí znalost odkazu Mahátmy Gándhího. To ve chvíli, když cito-

val slova bývalého prezidenta naší rozpolcené republiky Čechů a Slovanů a humanitárního bombometčíka Václava Havla, vydávaná za jeho vlastní: „Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí!“

Havel ještě za svého života ani nikdo z přátel a politiků v jeho servilním okolí dosud nenašli odvahu přiznat, že jde o bohapusté plagiátorství, přivlastnění si kréda Mahátmy Gándhího, houževnatého bojovníka za nezávislost a svobodu lidu jeho indické vlasti, ujařmené kolonizátory Velké Británie!

Zelenskyj se nechal chytit jako hejl na tento plagiátorský lep. Jen otrocky papouškoval lež, kterou mu Havel podstrčil. Slušelo by se, aby mu nyní pravdu o skutečném autorovi krásných a moudrých slov Gándhího alespoň diskrétně pošeptali čeští poslanci a senátoři, kteří se po vyslechnutí Zelenského řeči mohli za odměnu ukrajinskému prezidentovi uplácat. Nebo také setrvají v zbabělém mlčení? Naštěstí v historii sečetli a opravdu vzdělaní Češi a Slováci a jistě i Ukrajinci dobře vědí, že slova o pravdě a lásce, která zvítězí nad lží a nenávistí, patří Gándhímu.

JAN JELÍNEK

Účastníci setkání Společnosti Ludvíka Svobody
FOTO – Monika Hoření

a tomuto kroku musíme zabránit,“ dodal Engel. V diskusi pak Milan Havlíček pověděl, že právě SLS může být pro mladou generaci nepřítelivější, „neboť mládež naléhavě potřebuje mít symbol člověka, vlastence, který má právo současnosti co říci. Vždyť Svoboda je pořád živá osobnost! Musíme se dostat k mladé generaci do škol.“

JAN JELÍNEK

Změní se BRICS na BRICSA?

Čína pozvala Argentinu, aby se v roce 2022 zúčastnila summitu BRICS, volného hospodářského bloku spojujícího Brazílii, Rusko, Indii, Čínu a Jižní Afriku. Čínský prezident Si Ťin-pching osobně poslal Argentině zvláštní pozvání a Buenos Aires nabídku Pekingu přijal. Argentinský velvyslanec v Číně Sabino Vaca Narvaja prohlásil, že pozvání je „nesmírně důležité“ a představuje první krok k „oficiálnímu vstupu“ země do BRICS. Není to poprvé, co se diskutuje o členství Argentiny v BRICS. Začátkem roku 2014 In-

die vyzvala k připojení Argentiny k bloku a Rusko pozvalo jihoamerickou zemi na summit ve stejném roce. Pokud se Argentina připojí, organizace by mohla být přejmenována na BRICSA. Argentina hledá alternativy k MMF, ovládanému USA. Jádrem BRICS je totiž nová rozvojová banka, alternativa k Světové bance a také mechanismus podmíněných rezerv, rival Mezinárodního měnového fondu (MMF). Argentina se dostala do pastí nelitostného dluhu

MMF ve výši 44,5 miliardy dolarů a hledá další finanční možnosti, jak tuto těžkou situaci zmírnit. Argentinský prezident Alberto Fernández letos v únoru podnikl historickou cestu do Číny a Ruska. V květnu ruský ministr zahraničních věcí Sergej Lavrov oznámil, že také Saudská Arábie projevila zájem o BRICS. Dále uvedl, že summitu „pětky“ se zúčastní deset rozvojových států v roli pozorovatelů.

aftershock.news

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

Reportáž psaná na vlastní kůži

V době, kdy jsem se rozhodla napsat tuhle reportáž, jsem zdaleka netušila, co mě čeká. Byly to docela horory. Někoho by to položilo, já se nedám.

Tuto reportáž píšu nejen za sebe, ale i za tisíce našich občanů, kteří nemají na nájem bytu, nebo když nájem zaplatí, tak do konce měsíce živoří. To se stalo i mně. Se samozřejmostí jsem přijala pozvání ČSBS na pietní akt v Technické ulici, jako předsedkyně Kruhu českých občanů vyhnaných v roce 1938 z pohraničí. Také uvádím vzpomínky z té doby v každém čísle SV na osmé stránce. Stalo se mi, že jsem si musela nově zaplatit cestu z Neratovic do Ládví – 11,- Kč, samozřejmě i cestu zpět. Měla jsem dohromady těch 22,- Kč, takže mi nezbylo ani na malou kytičku. To byl pátek a druhá výplata brigády byla v pondělí. Strašně mě to štvalo. Ten den v 15:00 pořádal ÚV KSČM demonstraci. Jak jsem byla naštvaná, před zahájením jsem na ÚV vzala rudý prapor a šla. Nejen za sebe, lidé by měli jít do ulic, je jedno co budou mít v ruce, ale musí se pořádně nadechnout, aby ten boj za svoje práva hned nevzdali.

Mně dal „někdo vyžrat“ ten rok 1938 s plnou parádou. Musela jsem se vystěhovat téměř ze dne na den. Co jsem měla vyřízeno bydlení, všechno padlo. Někde se mnou jednali jak s nějakým pöblem. Nakonec jsem musela nábytek dát do sběrného dvora a něco málo mi zůstalo. Od 7. července jsem v Mlékojedech na Pískovně ve stanu, kde je nacpáno vše, co mi zbylo. Mám tu i svého pejska a kočičku. Každý pátek a sobotu je tu rušno. Postarají se o to různé punkové hudební skupiny. Už jsem si zvykla, dokonce se mi to začalo líbit.

Byt už mám, ale nutné opravy se protáhnou do konce srpna. Poznala jsem opravdové přátelství, ale i sprostou zradu. Nejvíce mě podrazil vlastní syn Láďa, který mě prachšprostě hodil přes palubu. Víím, že ho někdo vydírá, víím, co je v pozadí, ale s tím ať se popere sám. Koncem týdne chodí sloužit do katedrály sv. Víta na Hradčanech. Třeba se tam vyzpovídá a bude mu odpuštěno. Není vše jenom černé. Zažila jsem krásné ve-

Západ slunka nad jezerem „Pískovna“, Mlékojedy

Foto (7x) – Nataša Weberová

Naše momentální bydliště; to byl stan ještě prázdný

Kočka Adélka a pes Jerynek se mnou ve stanu. Nikdy je nedám

čery, sport-kros a personál u baru na pláži je úžasný. Je mi tady dobře, budu se sem každý rok v létě aspoň na týden vracet. Chodí se sem koupat i mé kamarádky Věrka a Milena. Od Mileny jsem dostala spacák. Stan mi postavil zeťák Petr. Dál ať hovoří fotografie, které si

vyvolané vyzvednu v Neratovicích, musím stranu 8 zkompletovat, neboť materiál musí být dnes odevzdán. Největší oporu jsem měla u Všekožáckého svazu českých zemí a Slovenska, jehož jsem členkou, a ČSBS.

NATAŠA WEBEROVÁ

Generál Karel Husárek pracoval pro Československo

Jméno Karla Husárka je spojeno především s výstavbou československého opevnění před druhou světovou válkou. V březnu 1935 se stal vrchním velitelem ředitelství opevňovacích prací. Díky svým výsledkům byl v říjnu 1935 jmenován podnáčelníkem hlavního štábu a v červenci 1936 povýšen na divizního generála. V listopadu 1937 zpracoval podrobný opevňovací plán, který je známý jako tzv. Husárkův program. V roce 1938 se snažil výstavbu opevnění maximálně urychlit, především na jižní hranici, kde bývala hranice s Rakouskem. Po vyhlášení mobilizace se stal spolupracovníkem velitele mobilizované armády generála Ludvíka Krejčího. Politické vedení ujišťoval o odhodlání armády bojovat, když dostane rozkaz. Po přijetí mnichov-

Generál Karel Husárek
Foto i článek – Národní obrození (červenec)

ské dohody působil počátkem října 1938 jako vojenský expert v mezinárodní komisi v Berlíně, kde se snažil zabránit zničení Československa a zajistit mu alespoň trochu příznivé hranice. Po návratu do Československa se podílel na organizaci odletu Edvarda Beneše do zahraničí. Po ztrátě většiny opevnění a plánované reorgani-

zaci se rozhodl armádu opustit v lednu 1939 a nastoupil do Škodových závodů v Plzni jako zbrojní expert a ředitel závodu v Dubnici nad Váhom. V této funkci se snažil zajistit dodávky zbraní pro Sovětský svaz a brzdil zbrojní výrobu pro Německo. Koncem roku 1941 musel Slovensko opustit. Až do konce války pak pracoval ve výzkumu Škodových závodů. V květnu 1945 se organizačně podílel na Pražském povstání.

Po válce byl vězněn, degradován a perzekuován. Jeho jméno nyní nese 15. ženijní pluk „Generála Karla Husárka“, vrací se do povědomí i díky vlně zájmu o československé opevnění. U příležitosti 100. výročí vzniku Československé republiky mu byl in memoriam udělen Řád Bílého lva vojenské skupiny I. třídy.

Za takových krásných večerů si vyjít na procházku s věrným psím kamarádem, pak si dát k večerě halušky podané usměvavým a milým personálem – to člověka zahřeje na duši. Jen se nevzdávat!

Vše, co mi zůstalo, je složeno (nacpáno) ve stanu

Táta – tána Ruda, starší syn Vilém – 13 let; mladší syn Matyáš – 10 let. Táta je trénuje docela pevně. Jejich jízda mě úplně fascinovala. Krosová dráha na Pískovně

Devítiletý Jirka by také rád jezdil. Tak jsem ho pro radost vyfotila aspoň s jejich přilbami

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 267/2022, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, Dr.Sc.

Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičová.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 110 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152.

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanvyborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Úzávěrka čísla dne 21. 8. 2022.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.